

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové, v právní věci žalobkyně: **D. K.**, zast. Jiřím Hřídelem, advokátem, se sídlem Fráni Šrámka 136, Písek, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) L. K. a II) M. K., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, č. j. KUJCK 118295/2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 10. 2024, č. j. 51 A 39/2023-114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků ani osob zúčastněných na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Strakonice (dále též „stavební úřad“) ze dne 20. 12. 2022, č. j. MUST/052705/2022/SÚ/záb, sp. zn. MUST/013816/2021/SÚ/záb, jímž byla dodatečně povolena stavba „kolna u rodinného domu č. p. X, ul. K H., K.“ na pozemku parc. č. st. XA v k. ú. K. v části výroku I. týkající se popisu uvedené nedokončené dodatečně povolované stavby a ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu zamítl nadepsaným rozsudkem. Žalobkyní namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného neshledal, neboť z rozhodnutí správních orgánů je zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními, úvahami při

hodnocení důkazů a právními závěry. Přisvědčil žalobkyni, že rozhodnutí o výjimce bylo vydáno pro stavbu o větších rozměrech. Byla zachována odstupová vzdálenost kolny od společné hranice pozemku, přičemž nedošlo k prodloužení stěny kolny v délce strany na hranici s pozemkem žalobkyně. Jakkoli má obecně rozhodnutí o výjimce korespondovat s povolenou stavbou, neshledal krajský soud zásah do veřejných subjektivních práv žalobkyně postupem správních orgánů, neboť byla-li výjimka dána vůči větší stavbě, lze ji použít i pro stavbu menší. Rozhodnutí o výjimce tak může být použito pro vydání dodatečného povolení stavby, neboť odstupová vzdálenost tvoří podstatu rozhodnutí o výjimce.

[3] Správní orgány nepřejaly závěry plynoucí z rozhodnutí o výjimce bez dalšího, avšak přezkoumaly, zda dodatečně povolená kolna bude splňovat podmínky dle § 169 odst. 2 stavebního zákona, tj. posuzovaly vliv kolny na sousední pozemky v těch rozměrech, ve kterých byla dodatečně povolena. Krajský soud se s nimi ztotožnil, že stavba, která se v průběhu řízení po vydání výjimky rozměrově zmenšila, avšak byla zachována odstupová vzdálenost, pro kterou byla vydána výjimka, nemůže mít větší negativní vliv na pozemek žalobkyně, pokud takový negativní vliv nebyl zjištěn ani u plánované stavby o větších rozměrech. Předmětné rozhodnutí o výjimce tudíž mohlo být použito jako podklad pro řízení o dodatečném povolení stavby. Krajský soud neshledal nepřipustný zásah do práv žalobkyně spočívající v umístění plánované stavby ve vzdálenosti 1 metru od společné hranice pozemku ani žalobkyni namítané z toho pramenící stínění, ztíženou údržbu plotu a obavy ze zatékání dešťové vody na její pozemek.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Uvedla, že coby osoba dotčená výjimkou z odstupových vzdáleností staveb od hranice pozemku v řízení o dodatečném povolení stavby s touto výjimkou nesouhlasí, přičemž důkazní břemeno o souladu s právními předpisy a veřejným zájmem nese stavebník, který jej podle stěžovatelky neunesl. Krajský soud nesprávně aplikoval § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2024, ve spojení s § 25 odst. 5 a § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., když uvedl, že důvodem, pro který stavba nemůže být vybudována v řádném odstupu od hranice pozemku, je umístění dříve řádně povolené stavby, jejíž podoba byla v čase v návaznosti na faktickou realizaci upravena. Stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasí, jelikož z obsahu spisu je zřejmé, že předmětem povolovacích procesů byly v čase tři různé stavby, které, ač nazývány ve všech případech „kolna“, vykazují podstatné rozdíly co do výšky, půdorysných rozměrů a napojení na inženýrské sítě.

[5] Pro povolení výjimky musí existovat důležitý důvod, jehož existenci je povinen prokázat stavebník, přičemž za celou dobu řízení stavebník žádný takový důležitý důvod netvrdil ani neprokázal. Skutečnost, že rozhodnutím Městského úřadu Strakonice ze dne 19. 6. 2003, č. j. SÚ/917/1214/03, byla stavebníkovi povolena stavba kolny v odstupu 1 m od hranice pozemku, k jejíž realizaci nikdy nedošlo, není důležitým důvodem pro to, aby

pokračování

po téměř dvou desítkách let žádal výjimku z odstupové vzdálenosti pro jinou stavbu, aniž toto patřičně zdůvodnil a doložil. Krajský soud v rozporu se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 30 A 15/2023 vyšel při posouzení věci z tohoto rozhodnutí Městského úřadu Strakonice, aniž by jej při jednání provedl jako důkaz. Toto rozhodnutí není součástí připojeného správního spisu, vycházelo ze skutkového a právního stavu před dvaceti lety a týkalo se stavby, k jejíž realizaci nikdy nedošlo. Stavební povolení tak zaniklo a soud zcela opomněl zásadu, že pro výjimku není místo tam, kde situace umožňuje jiné řešení.

[6] Krajský soud zcela přešel argument stěžovatelky, že rozhodnutí o výjimce, které není možné napadnout samostatně žalobou, ale až ve spojení s vlastním stavebním povolením, bylo vydáno pro jinou stavbu rozpornou s územním plánem, než která je předmětem nynějšího dodatečného stavebního povolení, s odůvodněním, že budoucí zmenšená stavba se právní sféry stěžovatelky fakticky dotýká méně než stavba původně zamýšlená. Taková úvaha je nesprávná, neboť rozpor stavby s územním plánem je zcela zřejmým důvodem nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu o povolení výjimky a v takovém případě mělo být bez dalšího zrušeno jak toto rozhodnutí, tak následné dodatečné stavební povolení.

[7] Námitky stěžovatelky proti záměru stavebníků byly vypořádány správním orgánem zcela nedostatečně, paušalizujícím a nepřezkoumatelným způsobem, přičemž krajský soud toto odůvodnění fakticky pouze převzal, aniž by se vypořádal s argumenty stěžovatelky. Krajský soud stěžovatelce vytýká obecnost její argumentace, což je zcela nepřipadné, neboť důkazní břemeno o souladu s právními předpisy a šetrnosti k zájmům vlastníků okolních pozemků nese stavebník, nikoli stěžovatelka.

[8] Správní orgán se s námitkou stěžovatelky o zhoršení oslunění jejího pozemku vypořádal odkazem na místní poměry, které však nijak nespecifikoval, ani se nevyjádřil, zda má za to, že budou splněny normové hodnoty dané ČSN pro oslunění pozemků a zda stavby v okolí, které ani nijak konkrétně neoznačuje či blíže specifikuje, jsou vůbec stavbami legálními. V tomto smyslu nelze rozhodnutí správního orgánu považovat za přezkoumatelné, protože pro jeho argumenty chybí opora ve spise.

[9] V řízení o povolení výjimky i v řízení o dodatečném povolení stavby stěžovatelka uplatnila námitky stran zastínění svého pozemku, likvidace srážkových vod a ztížené možnosti údržby oplocení pozemku, nicméně ani jedna z nich adekvátně vypořádána nebyla, ačkoliv v projektové dokumentaci stavby chybí jak studie oslunění, tak zákres vsaku srážkových vod a správní orgán své závěry neměl oč opřít. Závěr správního orgánu o přípustném zastínění pozemku stěžovatelky v odpoledních hodinách je zcela neurčitý a nepřezkoumatelný, avšak krajský soud se s touto vadou adekvátně nevypořádal.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem a se závěry v něm uvedenými se ztotožňuje.

[11] Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti připomenuly, že stavba

kolny byla již před lety povolena stavebním úřadem a v jeho rozhodnutí ze dne 19. 6. 2003, zn. SÚ/917/1214/03/Zá, byla v podmínkách pro umístění a provedení stavby stanovena vzdálenost 1 m od hranice pozemku. Stěžovatelka nebere v úvahu možnost změnit stavbu před dokončením. Stavba stavěná na stejných základech je stále stejná stavba i v případě zmenšení zastavěné plochy. Tvzení o třech různých stavbách a o stavbě kolny vykazující podstatné rozdíly co do výšky není pravdivé. Výška stavby zůstává stále stejná. Stavba kolny není rozporná s územním plánem a byla započata v souladu s tehdy platným stavebním povolením. Vzhledem k poloze pozemku p. č. XB v k. ú. K., poloze a rozměrům stavby není stínění pozemku stěžovatelky prakticky možné. Likvidace srážkových vod je řešena v projektové dokumentaci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2024, *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřadřízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*

[15] Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona *výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.*

[16] Podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, *vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2*

pokračování

m.

[17] Podle § 26 téže vyhlášky, *za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona je možná výjimka z ustanovení § 20 odst. 3, 5 a 7, § 21 odst. 4, § 23 odst. 2, § 24 odst. 1 a 3, § 24a odst. 2 a 3, § 25 odst. 2 až 7.*

[18] Stěžovatelka má pravdu v tom, že stavebník v řízení o dodatečném povolení stavby nese důkazní břemeno o souladu stavby s právními předpisy a veřejným zájmem. Samotný nesouhlas stěžovatelky s udělenou výjimkou z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. však nemůže mít za následek, že by stavebníci (osoby zúčastněné na řízení) uvedené důkazní břemeno neunesli.

[19] K nesouhlasu stěžovatelky se závěrem krajského soudu, že důvodem pro udělení výjimky je umístění dodatečně povolované stavby v návaznosti na dříve řádně povolenou podobu této stavby, Nejvyšší správní soud uvádí, že Městský úřad Strakonice rozhodnutím ze dne 19. 6. 2003, č. j. SÚ/917/1214/03, stavebníkům povolil stavbu kolny v odstupu 1 m od hranice pozemku p. č. st. XB k. ú. K. Z tohoto rozhodnutí sice nelze přímo vycházet, neboť v posuzované věci se jedná o dodatečné povolení stavby dílem odlišné od stavby povolené v roce 2003. Jak uvádí stěžovatelka, toto rozhodnutí vycházelo ze skutkového a právního stavu před dvaceti lety a týkalo se stavby, k jejíž realizaci nedošlo. Výše uvedené rozhodnutí stavebního úřadu nicméně dokládá, že umístění stavby kolny v odstupu 1 m od hranice pozemku p. č. st. XB k. ú. K. (tj. ve stejné vzdálenosti jako v posuzované věci) již bylo jednou posouzeno jako souladné se zájmy chráněnými stavebně právními předpisy. V umístění stavby kolny a její vzdálenosti od hranice pozemku stěžovatelky nedošlo v době od vydání stavebního povolení z roku 2003 do doby vydání napadeného rozhodnutí k podstatné změně (ani stěžovatelka ostatně žádnou konkrétní změnu místních poměrů neuvádí), a krajský soud proto nepochybil, když tuto skutečnost při posouzení věci zohlednil jako důvod svědčící pro udělení výjimky podle § 169 odst. 2 stavebního zákona.

[20] K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že předmětem povolovacích procesů byly různé verze předmětné stavby, Nejvyšší správní soud uvádí, že výška stavby (3,2 m) byla stanovena podle projektové dokumentace a nijak se neměnila, stejně jako zásobování stavby vodou a elektrickou energií (od napojení kolny na domovní splaškovou kanalizaci stavebníci upustili v přípise ze dne 9. 5. 2022, tj. již před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu). V posuzované věci došlo k tomu, že rozhodnutí o výjimce se vztahovalo na kolnu o zastavěné ploše 48,27 m², avšak výsledně byla dodatečně povolena kolna s menší zastavěnou plochou 15,69 m². Nejvyšší správní soud k tomu ve shodě s krajským soudem konstatuje, že dodatečně povolovaná stavba kolny, která se v průběhu řízení po vydání výjimky rozměrově zmenšila při zachování odstupové vzdálenosti, nemůže mít větší negativní vliv na pozemek žalobkyně než původní plánovaná stavba kolny o větších rozměrech a právní sféry stěžovatelky se fakticky dotýká méně než původně zamýšlená stavba posuzovaná v rozhodnutí o výjimce, neboť při zachování odstupové vzdálenosti nemůže mít menší stavba větší negativní vliv na pozemek stěžovatelky.

[21] Městský úřad Strakonice v rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 15. 7. 2021, č. j. MUST/029608/2021/SÚ/záb, vypořádal námitky stěžovatelky ohledně zastínění, vlivu na údržbu sousední stavby a oplocení a likvidaci dešťových vod. Shledal předmětnou stavbu souladnou s územním plánem. Konstatoval, že nedojde k narušení pohody bydlení a dotčení uživatelů pozemků p. č. st. XC a p. č. st. XB k. ú. K. nebude nad míru přiměřenou poměrům. Kolna je logicky umístěna při hranici pozemků, tak jak se dříve stavby umísťovaly, tedy u společných hranic, aby zbytek dvorní části mohl být co nejhospodárněji využit. Požárně nebezpečný prostor stavby nezasahuje do sousedních pozemků ani staveb jiných vlastníků. Stavba stojí v místě, kde byla již dříve povolena. Povolenu výjimkou bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na využívání území. Odvolání stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 3. 2022, č. j. KUJCK 32262/2022. Rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu podle § 169 odst. 2 stavebního zákona je dostatečně odůvodněno. Správní orgány proto nepochybily, když z uvedené výjimky v řízení o dodatečném povolení stavby vycházely.

[22] Ke konstatování stěžovatelky, že pro povolení výjimky z odstupových vzdáleností staveb musí existovat důležitý důvod, jehož existenci je povinen prokázat stavebník, přičemž za celou dobu řízení stavebníci žádný takový důležitý důvod netvrdili ani neprokázali, Nejvyšší správní soud uvádí, že § 169 odst. 2 stavebního zákona nepodmiňuje udělení výjimky uvedením důležitého důvodu. V posuzované věci lze za dostatečný důvod pro udělení této výjimky považovat dřívější povolení těžké stavby v totožné odstupové vzdálenosti od pozemku stěžovatelky a legitimní zájem stavebníků na hospodárné využití svého pozemku (dvora). Stěžovatelka neuvádí, na základě čeho má za to, že žádost o výjimku z odstupové vzdálenosti nebyla patřičně zdůvodněna a doložena, a toto její subjektivní přesvědčení proto na výše uvedených závěrech nic nemění.

[23] Námitka stěžovatelky, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 6. 2003, č. j. SÚ/917/1214/03, není součástí připojeného správního spisu a krajský soud z něj vyšel při posouzení věci, aniž by jej při jednání provedl jako důkaz, není důvodná. Nejvyšší správní soud ověřil, že toto rozhodnutí se nachází ve správním spise. Důkaz obsahem správního spisu se neprovádí a krajský soud z jeho obsahu správně vycházel.

[24] Závěr krajského soudu, že umístění dodatečně povolované stavby je navázáno na její dřívější povolené umístění, nezakládá stěžovatelkou spatřovaný rozpor kasační stížností napadeného rozsudku s rozsudkem Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 30 A 15/2023, vydaným v jiné věci, v němž dospěl k závěru, že udělení výjimky nebylo nutné.

[25] K námitce stěžovatelky, že krajský soud zcela opomenul zásadu, že pro výjimku není místo tam, kde situace umožňuje jiné řešení, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že touto zásadou stěžovatelka v žalobě neargumentovala, a krajský soud se k ní tudíž ani nemohl vyjádřit. Obecně však lze uvést, že vždy záleží na individuálním posouzení případu, přičemž výjimka z obecných požadavků na výstavbu musí řádně zdůvodněna, aby bylo zřejmé, že její udělení je potřebné a v souladu s § 169 odst. 2 stavebního zákona. V posuzované věci tomu tak bylo.

pokračování

[26] Stěžovatelka se mylí, že krajský soud zcela přešel její argumentaci, v níž namítala rozpor dodatečně povolované stavby s územním plánem. Krajský soud v bodu 21 napadeného rozsudku totiž konstatoval, že v průběhu správního řízení došlo k úpravě projektové dokumentace stavby tak, aby odpovídala územnímu plánu města K. (především šlo o podstatnou redukci zastavěné plochy projednávané stavby). Nejvyšší správní soud dále stěžovatelce nepřisvědčil, že její námitky proti záměru stavebníků byly vypořádány správním orgánem zcela nedostatečně, paušalizujícím a nepřezkoumatelným způsobem, přičemž krajský soud toto odůvodnění fakticky pouze převzal z rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že správní orgány se s námitkami stěžovatelky řádně, přesvědčivě a srozumitelně vypořádaly a stejně tak postupoval krajský soud. Krajský soud tak zcela správně vyhodnotil jako obecnou argumentaci stěžovatelky ohledně zastínění jejího pozemku dodatečně povolovanou stavbou, jelikož stěžovatelka pouze obecně uvedla, že dojde k nepřiměřenému stínění jejího pozemku (zahrady) a neuvedla konkrétně, proč dojde k zastínění nad míru přiměřenou poměrům. Poukaz stěžovatelky na důkazní břemeno stavebníků o souladu stavby s právními předpisy a šetrnosti k zájmům vlastníků okolních pozemků s tímto závěrem krajského soudu nesouvisí, a tudíž jej nevyvrací. Stavební úřad se s argumentací stěžovatelky ohledně zastínění povolovanou stavbou náležitě a v dostatečném rozsahu vypořádal, když konstatoval, že k možnému zastínění bude docházet pouze v odpoledních hodinách a v naprosto minimálním rozsahu v západní části sousedního pozemku p. č. st. XB k. ú. K. v místech, kde se nenacházejí žádné obytné části rodinného domu č. p. XD. Ověřující posouzení zastínění např. modulovou studií s diagramem zastínění by bylo s ohledem na situaci umístění, místní poměry, výškové uspořádání a orientaci ke světovým stranám nadbytečné. Dále konstatoval, že namítaná imise zastíněním pozemku nemůže překročit přípustné hodnoty dané technickými předpisy a normami, ani míru přiměřenou poměrům ve smyslu § 1013 zákona č. 89/2021 Sb., občanský zákoník. V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka argumentaci týkající se zastínění neuplatnila, žalovaný se tudíž touto otázkou nezabýval, a nemohl proto v tomto ohledu ani jakkoliv pochybit. Nelze proto stěžovatelce přisvědčit, že se správní orgány řádně a přezkoumatelně nevypořádaly s její námitkou týkající se zhoršení oslunění jejího pozemku. S ohledem na výšku kolny (vrchol sedlové střechy ve výšce 3,2 m se nachází ve značném odsazení od okraje stavby směřujícího k pozemku stěžovatelky) a její umístění (1 m od oplocení stěžovatelky o výšce 2 m) a skutečnost, že stěžovatelka konkrétně neuvádí, jakým způsobem dojde k údajnému nepřiměřenému zastínění jejího pozemku, má Nejvyšší správní soud za to, že vypracování studie oslunění nebylo zapotřebí, a absence této studie tudíž nemá za následek, že by se stavební úřad či krajský soud se stěžovatelkou namítaným nepřiměřeným zastíněním nedostatečně či nesprávně vypořádaly. Výtka stěžovatelky, že se správní orgán nezabýval tím, zda stavby v okolí jsou stavbami legálními, je neopodstatněná, neboť legálnost okolních staveb nebyla a ani nemohla být předmětem řízení.

[27] S námitkou likvidace srážkových vod se řádně vypořádali žalovaný i krajský soud, když shodně poukázali na technické řešení vypracované projektantem spočívající v likvidaci srážkových vod do nadzemní akumulární nádrže s přepadem do vsaku na pozemek stavebníků, přičemž voda bude využívána k zálivce.

[28] Ztíženou možnost údržby oplocení pozemku stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu nenamítala, žalovaný se jí proto nezabýval. Krajský soud se k této námitce stručně, nicméně dostatečně vyjádřil, když konstatoval, že prostor 1 m mezi oplocením stěžovatelky a kolnou je dostatečný, aby umožnil přístup stěžovatelky za účelem údržby.

[29] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není naplněn žádný z důvodů pro úspěch kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[31] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[32] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádná povinnost uložena nebyla, Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu